

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

Årgang 73 . Nr. 5

Maj

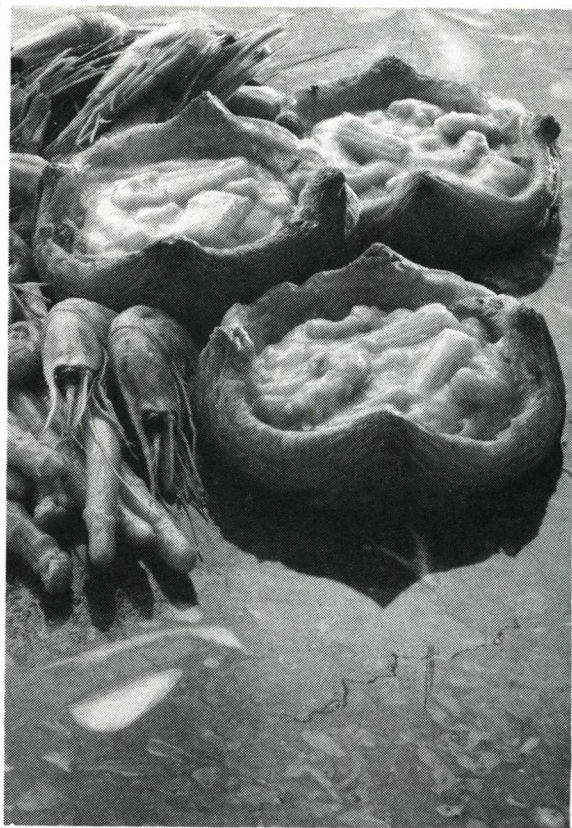
1988

Lovsangssalens nyindretning set mod Gule Sal.

(Lasse Tryde, foto).

Friskere end friskbagt

Mette **Munk**TM

Mette Munk A/S · Göteborggade 5, P.O. Box 9 DK 5100 Odense C. Danmark · Telephone 09 13 44 13

Hvordan bliver du en god hindu?

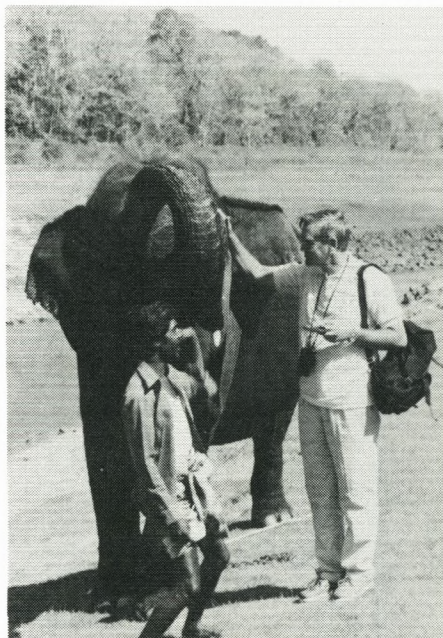
Rejsebrev fra Kurt Bresson, Hafr al Batin, Saudi Arabien.

Svaret på spørgsmålet i overskriften er meget enkelt. Hindu er ikke noget, du bliver, det er noget, du er, du er født til det, der er ikke noget at gøre.

Og dog. Jeg skal fortælle her, hvordan Netti og jeg fik brev på, at vi er gode hinduer. Men først lidt forhistorie.

Mens vi bor her i Saudi Arabien (som det nu må være dette blads opmærksomme læsere bekendt), har vi lovet hinanden at rejse i vore ferier på tværs til højre og til venstre parallelt med Ækvator, for når vi først er vendt hjem til DK til pensionisttilværelsen, vil det blive uoverkommeligt at fare for meget ud. – Og dog. Der findes selskaber, der arrangerer billige ture jorden rundt, men det er en anden sag til oplysning for rejselystne unge, værsgó!).

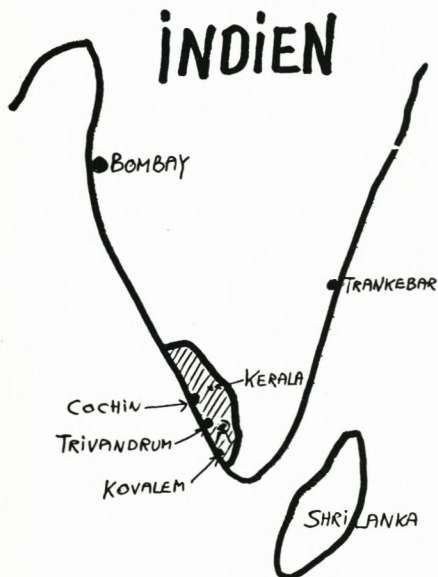
Vi bestemte os for at besøge Sydindien, staten Kerala, den stat, hvor befolkningen ved demokratisk afstemning gik over til at blive kommunistisk styret, og hvor dette parti overholder demokratiets spilleregler – såvidt vi ved. I denne stat, som er noget mindre end DK (38.000 km²/43.000 km²),

er der over 25 millioner mennesker, altså 5 gange flere end i Danmark. Ligemeget hvor man går og står, er der et par øjne som ser og følger med. Det føles ikke generende, for kommer man i kontakt med dem, er disse smukke mennesker allevegne hvor man befinder sig, særdeles søde og venligt smilende og hjælpsomme. Jeg har ikke hørt en inder skælde ud – bortset fra min sygeplejerske her i klinikken i Hafr. Hun er netop fra Kerala, men må af og til rette på en ubehændig nordbo: Jamen doktor dog!

Befolkningen er fattig, og boligsituationen desperat.

Men alle har de en eller anden tro, her findes kristne både katolske og protestanter, muhammedanere i flere afskyninger og hinduer samt jøder i en nu lille menighed på 30 medlemmer ved synagogen i Cochin. Det er nok verdens ældste jødiske menighed i diaspora (dvs. udlændighed, væk fra Israel), måske helt fra Nebukanezers tid?

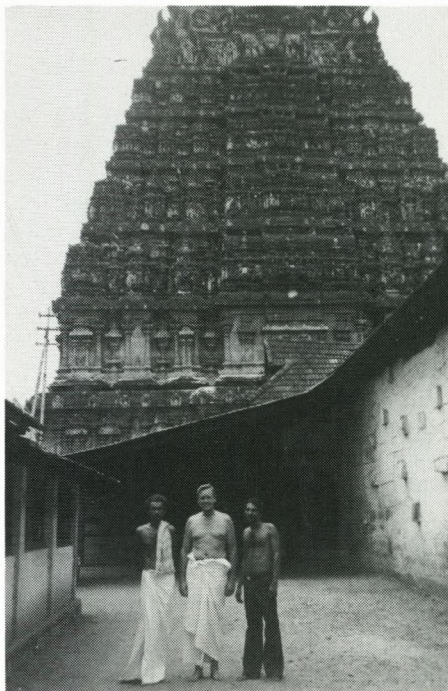

En eller anden tro må man bekende sig til, det gælder næsten overalt, hvor man kommer på rejser i disse strøg, man bliver spurgt om sit religiøse tilhørsforhold.

Hvis man tøver med svar og måske er så frejdig, at man siger, man er non-believer, bliver man straks pr. refleks sat i bås med anarkister, som er suspekter, terrorister og voldsmænd, farlige forbrydere. Det er vel egentlig kun i Vesteuropa (Rusland?), at man accepterer, at man kan leve uden at tro på en Gud?

Vi holdt os da også meget neutrale, når vi blev spurgt om, hvilken religion vi tilhørte, da ingen af os er med i den flade danske folkekirke, men svarede som nu situationen indbød til. Det er lidt fejgt (eller privat kalder vi det), men hellere det end blive taget for at være potential voldsmænd med bomber i baglommen.

På et Hotel Raja, hvor vi boede ved Kovalem Beachbred, hvid strand med palmer og blå himmel som på turistbrochurerne, mødte vi Subramannya, en lille spinkel hotelkarl, som lignede Chaplin

(uden hat og stok). Han interesserede sig levende (kvalificeret uden uddannelse) for historie, poesi (skrev og sang selv) samt

Enke Mimmithi

*Anke enekker idam vendrum
Enke manithan yaru millayd
Anke enaker idam vendrum.*

Hvor er du, fred?

*Lad mig komme til dig,
hvor intet menneske er,
lad mig komme der.*

*Når jeg rører ved blomsten,
føles den hed,*

*Gud skabte pigen
og hendes grønne øjne.
Giv mig fred!*

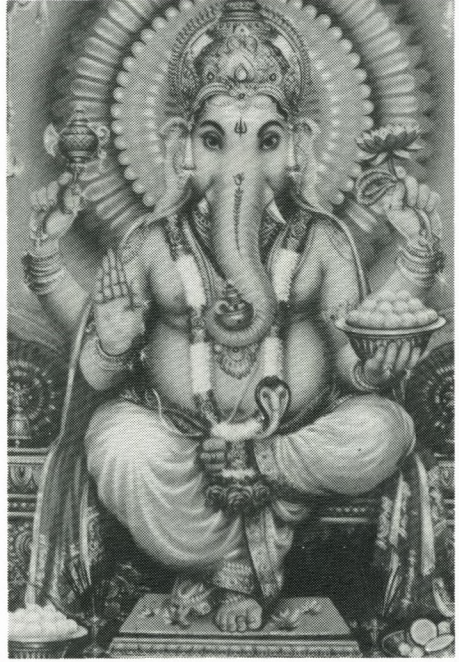
Lad mig alene!

for billedkunst og religion. Han betroede os, at han var en god hindu, og hvis vi ville med ind inderst i templet, kendte han en mand, selv hindu, som kunne skaffe os adgang, vi skulle blive ført med taxi til ham, som viste sig at være hospitalsdirektør for et pænt rent privathospital. I modsætning til dette var det statskommunalt drevne universitetshospital i Trivandrum, som vi også besøgte, værre end en snavset banegård under første verdenskrig, og det er ret ufatteligt, at der overhovedet kunne udføres noget fornuftigt arbejder dér, så befolket var det og med en stank og trængsel værre end – ja, værre end hvad?

På privathospitalet var der stille, ordnet og rent. Vi blev bænket i et forkontor, hvor indiske kontorister, akkurat som på film, sidder og skriver i store folianter i det dæmpede lys, næsten mørke. Inderne må have en anden mere udviklet nethinde end vi hvide (degenererede), for de kan se i bælgmørke ... Vi var på restaurant midt på dagen, hvor de ikke havde tændt lys, selv om de havde skodet vinduerne til for varmen. Vi hørte klirrende bestik og kopper, men først efter lang tid adopteredes vore øjne, og vi så, at salen var fyldt med stille spisende indere.

Fra klerkekontoret blev vi nu ført ind til direktøren. Han så os an og var ikke meget for at modtage vort spørgsmål, om vi kunne få hans introduktionsskrivelse til det tempel, hvor han også var den religiøse leder.

Han var selv en firskåren, værdig, rolig og vurderende mand iklædt en næsten brandgul dragt, var skallet og skægløs. Vor Subramannya, som selv var en »lærd hotelkarl«, kunne trykke på de rigtige kanpper. Han havde kendt os, sagde han, ikke i tid så længe, men i dyb og sikkert evig sympati, og han kunne garantere for, at vi var ærlige søgende – »se selv her en stak postkort udelukkende med hindumotiver af vor religion, dem har de købt for at sætte sig ind i vores tro«. Vor kloge brandgule direktør smilede et skævt smil og bebrejdede Subramannya hans naivitet, men kaldte på sin sekretær, som fik besked på Malayalem. Det er det sprog, de taler i Kerala. Prøv selv at udtale ordet med en rivende hast et par gange i træk efter hinanden og bliv så bare ved derudaf med at krølle tungen, så ved du, hvordan Malayalem lyder.

Sekretæren, som var smukt klædt i rent gråt, vendte tilbage med et maskinskrevet dokument. Efter at have læst det nøje, bad direktøren os om at skrive under. Jeg læste:

»Det glæder os at kunne sende dette ægtepar Netti Therp og Kurt Bresson til vort tempel for Visnu, hvortil de ikke må formenes adgang, da jeg ved at lytte til dette danske par må indrømme, at jeg har mødt en ånd, som kun findes hos gode hinduer, hvortil de nu må regnes. -«.

Med denne skrivelse og en stor fred i sjælen begav vi os til templet, hvor vi blev lukket ind i en mørk verden af mysterier, efter at vi havde takket vor vært med hænderne fladt mod hinanden og taget vores sko på igen. (Det er vel kun i Norden efterhånden, at vi vader lige ind alle vegne med skoene på. Men det er en uskik).

I templet var der mørke, lyde, lugte, menneskestemmer, som hviskede i andagt. Vi vænnede os til mørket, der var tændt fakler på strategiske steder, og vi stod pludselig inde midt i det allerhellig-

ste, hvor Guden Krishna lå sovende. Sko og skjorte havde jeg taget af, og Netti fik ligeledes et lændeklæde og at gult silkesjal om sig, og begge fik vi et mærke i panden, som en kokarde midt mellem øjenbrynene. Nu var og blev vi hinduer. Vi stod foran den liggende Krishna og hørte gongonger og bjælder og syngende bønner fra præsteskabet. En af dem havde stillet sig til rådighed som vores fører (se billede), men fra vores hotelmand Subramannya fået penge, hvad han absolut ikke måtte modtage, fordi præsteskabet strejkede for mere løn end de 300 Rupis de fik = 120 Dkr. pr. måned. Da hans medpræster opdagede dette, blev han med hård hånd, hug og slag jaget udenfor, mens vi trykkede os i mørket bag en af de store udhugne piller, som bar et håndskåret loft, rædde for repressalier. Men brevet virkede, og vi kunne gå videre og stod rundt om hjørnet over for abeguden. Det var en 4 til 5 meter høj papmachefigur, som nærmest lignede en snemand. Foran var der blomsterbuketter og lys tændt, som i en katolsk kirke samt alvorligt bedende mennesker.

Et andet sted var elefantguden, som også har en funktion i indernes hverdag. Subramannya fandt tillige sin gud, som havde samme navn som han selv (måske var han i inkarnationen?), den smilende, blide, milde kærlighedsgud. Hvad tilbeder disse mennesker, hvad tror de på?

Det vil føre for vidt i Soranerbladet at gå i detaljer med religionsideer, men lad os repetere: Hvad er hinduisme?

Mircea Ileade skriver i de Religiøse Ideers Historie, bind 2 side 44, at Buddha

siger: Alt er lidelse og forgængeligt; men at befri sig for lidelsen er målet for alle indiske filosofier og meditationsmetoder. Til brug for dette har man de store sagnsange: Vedaerne, der omtaler guderne, som sørger for livet, fødsel, livshøjde til døden. Navnene på disse guder er Krishna, Visnu og Shiva. Den gode hindu kender livets vilkår for disse tre stadier, der svarer til solens gang. Og ved sin ydmyghed overfor universets uforståelighed fremsiger han sine bønner til repræsentanterne for dette livscyklus system.

Men dertil kommer hinduernes reinkarnationslære, for hvor bliver vi af? Om dette blev vi heldigvis ikke spurgt af vores examinerator, som udstedte vores gode passeseddel, for så kunne jeg have svaret: Ja, jeg tror på reinkarnation ubetinget, jeg tror nemlig, at min altid gode mor (som dem, der endnu måtte leve fra årgang 45 og læser dette, husker med varm glæde) er blevet reinkarneret i vores utroligt søde labrador, som altid er så glad og veloplagt.

Men jeg fik altså ikke fyret dette uærbødige, men hjertegribende udsagn af denne gang, og jeg vil tro, at det var medvirkende til, at vi fik lejlighed til at se indiske templer indefra under vores i øvrigt spraglede tur til Sydindien, til staten Kerala. Først tager man fly til Bombay, derfra ligeledes til Cochin i »India«. Fra Cochin kører man rundt i billig taxa for at ende i Kovalem på Hotel Raja, spørg dér efter Subramannya. God tur.

Kurt Bresson (S45)

Skolegang på Sorø Akademi fra 1903 til 1910

Min far – afdøde sognepræst i Jægersborg Lars E. Stubbe Teglbjærg (S 10) – har efterladt sig nogle erindringer om sin barndom og ungdom. Erindringerne er nedskrevet i 1950'erne og 60'erne, og det har åbenbart ikke været med henblik på nogen form for offentliggørelse. Dertil har store afsnit en altfor personlig karakter. Jeg forestiller mig, at min far har ønsket

at genopleve væsentlige dele af sin tilværelse og måske har haft et ønske om at kunne videregive nogle af sine oplevelser og erfaringer til sine mange efterkommere. Når jeg nu til trods for dette har bedt Soranerbladet om optagelse af dele af min fars erindringer, så er der flere grunde hertil:

For det første indeholder erindringerne

en detailleret skildring af skolegangen, således som den formede sig i de første år efter skolereformen af 1903.

For det andet er skolegangen her set med en »skolesøgende« elevs øjne, selvom min far i sit sidste år på skolen blev alumne.

For det tredje, fordi det drejer sig om en elev fra et socialt beskedent samfundslag. Skolen har vel stedse haft elever af denne kategori, men de har nok oftest stået i skyngen af de socialt bedre stillede elever.

Og endelig for det fjerde, fordi erindringerne er udtryk for min fars livslange kærlighed til Sorø Akademi og hans store taknemmelighed over den uddannelse og dannelse, som han modtog her.

Om baggrunden kun dette: Min fars far, Hans Teglbjærg, var 1898 blevet skolelærer og kirkesanger i Broby, der som bekendt ligger ca. 8 km SSØ for Sorø. Her begyndte min fars skolegang, og herfra søgte han i 1903 optagelse i 1. mellem-skoleklasse på Akademiet.

Erindringerne er her gengivet med den oprindelige stavemåde og tegnsætning.

H. L. Stubbe Teglbjærg (S 36).

Optagelsesprøven

Det var en dejlig Sommerdag, jeg skulde til Optagelsesprøve i Sorø. Prøven begyndte Kl. 8, og Far og jeg maatte derfor tidligt hjemmefra for at være der til Tiden. Jeg havde naturligvis været i Sorø adskillige Gange, men aldrig været inde paa Akademiet, saa allerede det var en Oplevelse. I Fratergaarden, som dengang var brolagt med smaa toppede Sten og kun havde et simpelt dæksel over Fraterbrønden, var der mange Drengene med deres Forældre. Jeg var jo ikke den eneste, som skulde til Prøve. Vi gik op ad den store Trappe og ind på Stengangen foran Klasseværelserne ud mod Søen, imponerende at se på for en 11-Års Dreng, der jo kun kendte den jævne landsbyskole. Vi skulde prøves i skriftlig Dansk, skriftlig Regning og mundtlig Dansk, og da det hele var noget nyt, havde Rektor Aaben-

bart ment, at han burde deltage som Lærer. Han hed *Bartholomæus Hoff* og skulde blive een af de Mænd, jeg skylder mest, men lad mig nu først fortælle om Prøven. Rektor tog Plads ved det høje Katheder og saa meget imponerende ud i sin sorte Diplomatfrakke, sorte Fuldskæg og spillende Øjne over den lange Næse. Vi blev fordelt ved Pultene, fik hver et stykke Papir, og saa dikterede rektor et stykke af en Historie. Da vi var halvvejs igennem, fik vi ordre til at lægge Pennene, hvorefter han gav os Resten af Historien som Genfortælling. Det var slet ikke svært, og jeg afleverede mit Papir som een af de første, vis paa, at jeg hverken havde Stave- eller Kommafejl. Jeg blev derfor lidt forbavset, da Rektor efter Gennemlæsningen sagde: »Du har lavet en Fejl«, men blev straks frimodig igen, da han fortsatte: »Du har glemte at sætte Punktum«, for den Fejl var aabenbart tilgivelig. Han skrev UG paa Papiret, og saa kunde jeg gaa ud og vente til den næste Prøve:

Skriftlig Regning

Efterhaanden kom ogsaa de andre ud, og vi gik gennem Vestibulen ned paa Plænen foran Akademiets Sydside, ned mod Søen. Jeg slog mig sammen med Christian Kragelund, en Søn af Distriktslægen i Høbro og undrede mig over hans Jyske Sprog. Noget saadant havde jeg aldrig hørt før. – Saa kom Regneprøven. Lærerne var daværende Premierløjtnant Brix og adjunkt Mikkelsen. Brix var meget militærisk at se paa med skalklippet Hovede og Kejser Wilhelm-skæg. Mikkelsen havde kortklippet firkantet Fuldskæg og imponerede ved sin Højde og lange tynde Ben. Hans Øgenavn, som jeg først siden lærte at kende – »Stylden« – var genialt fundet paa.

Regnestykkerne vi fik, var altfor lette, syntes jeg, og saa gik det naturligvis galt. Jeg lavede en Regnefejl og erklærede 2x19 for 36, og der har maaske været andet i Vejen. Jeg fik i hvert fald kun g, og det var jo ikke saa godt.

Saa blev der holdt Frokostpause, og lige

over Middag kom *Proven i mundtlig Dansk*. Den blev foretaget med os enkeltvis, og Lærerne var Adjunkt *Gad*, en lille sirlig, men lidt ilter Mand, ogsaa med Keiser Wilhelm-skæg. Han gav mig et Stykke at læse op. Det handlede om Odysseus' Besøg hos Æolus. Vindenes Konge. De to Herrer havde jeg aldrig hørt om før, og jeg havde stort Besvær med at læse baade Odysseus og Æolus, og det varede ikke længe, før jeg gav mig til at græde. Det havde jeg meget let ved dengang, baade, naar man talte strengt til mig, og naar man gjorde det modsatte, og jeg maatte kæmpe hæftigt med Graaden, da »*Splejsen*« – det var Gads Øgenavn – lidt skarpt sagde: »Det hedder Odysseus og det hedder Æolus – vil Du saa læse!« –

Genfortællingen af det meste gik meget godt, og de Spørgsmaal, jeg derefter fik i Grammatik, kunde jeg sagtens klare. Men saa blev det galt igen. Han vilde have, at jeg skulde fremsige et udenadlært Vers og foreslog baade: »En Bondeknøs, som hedte Hans« og: »Konen med Æggene«, men ingen af dem kunde jeg. »Godt«, sagde han. »Vil Du saa sige det første Vers af »Kong Christian«. Den ved jeg, Du skal kunne«. Jeg begyndte med Graaden i Halsen, og den overvældede mig helt, da jeg var kommet igennem de to første Linjer, og saa opgav *Splejsen* ogsaa! Slaget var tabt: *g i mundtlig Dansk*. –

Nu kom den spændende Ventetid foran Rektors Kontor. Een efter een blev Forældrene kaldt ind for at høre Resultatet, og jeg var ikke meget værd, da det endelig blev Fars Tur. Det varede lidt, inden han kom ud, og jeg fik at vide, at jeg var optaget. Rektor havde ganske vist sagt til ham: »Deres Søn synes ikke at være noget stort Lys«, hvortil Far svarede: »Det synes jeg, Rektor skal vente med at udtale sig om, til Drengen har gaaet her et stykke Tid«. »Det har De ret i«, svarede Rektor, »det burde jeg gøre«. Han var en Hædersmand, der ikke var bange for at indrømme selv en saa undskyldelig Fortalelse. – Men jeg var altsaa optaget, og vi kunde gaa op igennem Klosterporten og købe den Sora-

nerkasket, som var Beviset paa, at jeg var blevet Soraner. Det var et stolt Øjeblik, og der var megen Glæde, da vi langsomt gik ud ad Banevejen for at møde Mor, som skulde komme, naar Slaget var slaaget. Hun kunde paa lang Afstand se, at det trods alt var gaaet, som vi alle havde ønsket.

Sommerferien tilbragte jeg paa Fyn bl.a. hos Mors Barndomsveninde, som var gift med Stationsforstanderen i Otterup. Hvad der skete, husker jeg kun dunkelt. Jeg mindes dog, at vi sommetider legede med de tomme Godsvogne paa Banegaardsterrænet – og ikke kom noget til.

Første skoledag den 19. august

Den 19. August begyndte man paa *Akademiet efter Sommerferien*. Skolens officielle Navn var egentlig slet ikke Sorø Akademi, men »Sorø Skole og Opdragelsesanstalt«, men øverst paa Mallings Skolebygning, opført efter branden i 1813, stod og staa vedblivende: »Academia Sorana«, og i daglig Tale hed det dengang som nu: »Akademiet«.

Den 19. August var sædvanlig hvert Aar 1. Skoledag, og den begyndte 7.50 med Morgensang i Lovsangssalen og gennemførtes med alle 5 Formiddagslektioner til Kl. 12.10 og 2 Eftermiddagslektioner fra 15–16.30. At begynde et nyt Skoleaar med at møde Kl. 9 eller 10 og saa faa fri, naar Skemaet var dikteret, vilde man dengang ikke kunne tænke paa. Det var Spild af Tid og derfor utilbørligt. – Altsaa 7.50 skulde jeg være i Sorø, saa jeg maatte tidligt op. Det havde jeg den Dag ikke svært ved. Dertil var det, som forestod, alt for spændende. Ur havde jeg endnu ikke. Far havde lovet mig et, første Gang jeg blev Nr. 1 i Klassen, men foreløbig fik jeg Lov til at laane Mors, saa jeg hele Tiden kunde se, hvad Klokkeren var, og ikke komme for sent. Det var jeg allerede dengang meget bange for. Kl. 6 gik det ud ad Vejen, og det gik stærkt. Jeg saa paa Uret. Den var ikke engang 6¹/₂. Mon det gik forkert? To Steder gik jeg ind for at spørge, hvad Klokkeren var, og den var naturligvis ikke mere, end Mors Ur viste. Resultatet var,

at den ikke var mere end godt 7, da jeg naaede Skolen, men hellere for tidligt end for sent!

Lige ved Indgangen overfor Filosofgangen kiggede jeg lidt paa *den nye flotte Museumsbygning*. Længere henne laa *Keglebanen* med de mystiske Indskriptioner paa Væggen: »24-5-1902 slog Slagers Kongen ud af Spillet med en Baron«. (Hvad det saa siden betød). Nu er den borte og erstattet med et kedeligt Paaclædningsskur, saa nu kan de store ikke mere øve sig i den ædle Keglesport og smaa Drengene ikke føle sig bæret ved at faa lov til at være »Keglerejser«. Det har jeg været mange Gange – Men det var ogsaa min eneste Forbindelse med den Sport. Lidt længere henne, halvt skjult bag et Thujabuskads, laa *Skolens Retirader*, hvor Dørene ikke kunde lukkes indefra, og med et Spjæld foroven, der altid stod aabent, Omstændigheder, som i vintertiden bevirkede, at man kunde blive overdænget med Sne af drøjesyge Drengene, der sparkede Døren op, eller hvis man satte et Ben paa, smed Sne i Hovedet paa een gennem Spjældet.

I Akademiets nordøstlige Hjørne var *Brændekældre*, fyldt med dejligt Bøgebrænde og midt paa Østvæggen var Indgang til Køkkenregionerne, hvor vi naturligvis intet havde at gøre, hvis man da ikke var paa besøg hos *Økonom Kisbye*, kaldet »Aalen«. Han havde nogle Børn,

»Aaleungerne«, som vi var Kammerater med – og saa samledes i den tidlige Augustmorgen smaa og store Drengene i Fratergaarden.

De nye, som var let genkendelige, fordi de endnu ikke var i Uniform, blev spurgt ud om alt muligt, Navn, Hjemsted, Familie o.s.v., og adskillige fik ved den Lejlighed det Øgenavn, som de for det meste maatte trækkes med hele Skolen igennem. Havde de en ældre Broder i Skolen, overtog de tit hans Navn, eller man fandt paa et, som stod i en vis Forbindelse med det. Et Par Aar efter, at jeg var begyndt, kom der en Dreng, hvis Far var Præst i Smidstrup tæt ved Vejle, og da han udtalte sit Hjemsted paa uforfalsket Østjysk, hvad vi syntes lød morsomt, kóm han til at hedde »Tætved«, mens hans lille Broder, som kom ind to Aar efter, kom til at hedde »Langt fra«. For mit eget vedkommende skete der ikke andet end, at man udtalte mit Fornavn paa Sjællandsk. »Las« (med langt a), og da vi til sidst var 4 Brødre i Skolen, blev det til »Store Las«, »Mellem Las«, »Lille Las« og »Smaalas«.

Lovsang

Kl. 7.50 ringedes der ind. En af Tjenerne havde det Hverv at ringe med en Messingklokke forsynet med Haandtag, naar Sekundviseren paa det store Ur i Stengangens Nordvestfløj, hvor Hovedtrappen til 1. Sal førte op til *Lovsangssalen*, viste, at nu var det Tid. Drengene myldrede op og

Skolens »retirader«

Bemærk de mange døre. Selve bygningen er stadig bevaret i restaureret stand, men til samme formål.

gik efter Tur ind i Salen, hvor vi stod i Snegleformation med de store yderst ved Væggen og de mindste inderst om en lille aaben Plads, hvor Lærerne med Rektor i Spidsen tog Opstilling. Kl. 7.53 raabte Inspektør: »*Træd til!*«! Saa lukkedes Fløj-dørene ud til Gangen, og Inspektør begyndte sin Rundtur mellem Rækkerne for at se, hvem der var fraværende og notere deres Navne paa en Seddel, og naar det var sket, sang vi en af de 32 Salmer, væsentligt af Ingemann, som stod i *Lovsangsbogen*, til Klaverakkompagnement enten af een af Lærerne eller de store Elever. – Saa tømtes Salen, og Undervisningen kunde begynde i Klasserne. – Det viste sig, at vi var 34, der skulde gaa i 1. Mellem, delt i 2 Afdelinger a og b. Jeg kom i a, og saa kom Klasselæreren, daværende Adjunkt *Gad*, ogsaa kaldet »*Splejsen*«, som skulde have os i Dansk, og dikterede Skemaet efter foretaget Navneopraab. Resten af Timen gik med, at de øvrige Faglærere kom ind og præsenterede sig og gav Besked om, hvad vi skulde have med til de enkelte Timer. Splejsen skulde vi ogsaa have i Historie, Adjunkt *Erlandsen* (Delle) i Engelsk, Premierløjtnant *Brix* i Regning og Gymnastik, Overlærer *Zoffmann* (Zoffpeter) i Naturhistorie og Sløjd, Overlærer *Mathiessen* (Møk) i Fysik, Adjunkt *Rosen* (Hubert) i Geografi, Adjunkt *Gorm Hansen* (Bøttegorm eller Spædkalven) i Religion, Kordegn *Rahbek* (Radbrækkeren) i Skrivning, Kunstmaler *Schmidt Phiseldeck* i Tegning og organist *Emil Jähnigen* i Sang. De to sidste traf vi dog først, da vi skulde have dem efter Skemaet. – Kl. 8.40 ringede det ud til første Frikvarter. Vi havde hele min Tid Lektioner á 40 Minutter, adskilt med 10 Minutters Frikvarter mellem 2. og 3. Lektion dog 20 Minutter til at spise Frokost. Alumnerne fik et flækket Franskbrød med Smør, som de hentede fra store Bakker, opstillet ved Spisesalen. Vi Skolesøgende havde naturligvis almindeligt Smørrebrød med, som vi tit byttede med Alumnernes Franskbrød, hvis den hjemlige, oftest yderst spartanske Mad-

pakke faldt i D'Herrers Smag. Maden blev spist ude, hvis Vejret var godt, ellers paa *Stengangen*, hvor ogsaa *Basse-Maren* var at finde med sin Wienerbrøds-kurv paa Bænken ved Indgangen til Vestibulen. Man kunde, hvis man var saa velhavende, købe et Stykke af Bager Hansens friskbakte *Wienerbrød for 4 Ører* eller, hvis man var endnu rigere, et stykke Overskaaret – næsten en hel Stang – for 8 Øre, og navnlig *Brix* var flink til, hvis man havde udmærket sig særligt i Regning, at belønne eens Dygtighed med en Basse. Jeg har faaet adskillige.

Kl. 12.10 sluttede Formiddagsundervisningen, og vi havde nu fri til Kl. 15. Jeg kunde ikke naa Hjem og spise, saa jeg havde to Madpakker med. En kort Tid var jeg inviteret til at gaa med Gartner Gram's Dreng hjem paa Koldemosegaarden 2–3 km fra Skolen og spise Middagsmad hos dem, men den i mange Henseender begavede, men ejendommelige Fru Gram havde sine særlige Synspunkter med hensyn til Kost, og det faldt nu ikke i min Smag, saa det varede ikke længe, inden jeg foretrak at spise min Madpakke hos Kordegn Rahbeks paa Borger-skolen. Den yngste af deres Børn, Just, var min Klassekammerat og gode Ven. Han og jeg kæmpede for det meste om Duksepladsen i Klassen og fulgte ad til Studentereksamen. Den første Skoledag spiste jeg nu min Frokost ved Keglebanen og saa paa Gymnasiasternes Keglespil, men jeg var allerede lidt betænkelig ved de kommende to Eftermiddagslektioner. Vi skulde nemlig have Regning, og *Brix* havde om Formiddagen ved sit Præsentationsbesøg i Klassen sagt til os, at vi skulde have et Regnehæfte og en Blyant med til Timen Kl. 15. Men jeg havde ikke faaet Penge med til at købe noget for, jeg vidste heller ikke, om det gik an at faa det forlangte hos Boghandler Clausen paa Kredit. Jeg har allerede fortalt, at jeg havde meget let til Vandet, og det var da ogsaa med Gråd i Stemmen, jeg forsøgte at forklare *Brix*, hvorfor jeg ikke havde Hæftet med.

Forsattes næste nr.

Aprilfrokosten

Stor frokost, stort fremmøde for at høre et foredrag af mag. art., lektor *Jan Nielsen*, der var tilsynsførende på Vænget fra 1945 til 1954, og som er forfatter til »Livet på Vænget 1927-1976«, udgivet af Soransk Samfund, Sorø 1987, en glimrende, illustreret bog på 96 sider (kr. 60,-), der kan anbefales alle gamle soranere uanset om de er vængedrenge eller ej. Jan Nielsens bevægede tale, motiveret af nogle reaktioner han havde fået efter udsendelsen af bogen, bringes som selvstændig artikel.

Ib Juul pointerede i sin tak til foredragsholderen, at de, der havde boet på Vænget, jo havde noget, som de andre »udenforstående« ikke fik del i, og da skolen jo ikke mere optager unger i 11-års alderen, er Jan Nielsens bog et glimrende bidrag til Sorø Akademis historie, et kapitel der uden denne levende fremstilling var gået i glemmebogen. Ved samme lejlighed fremførte formanden en hjertelig tak på Soransk Samfunds vegne for en stor samling dokumenter, dagbøger (med tegninger!) og billeder, som Jan Nielsen havde fået tilsendt fra gamle vængedrenge og som nu, sammen med en stor samling bånd med musik, sang og tale handlende om Sorø Akademi, samt optagelser af grønlandske, eskimoiske sange, vil overgå til Soransk Samfunds arkiv på Akademiets Bibliotek.

Vi var 18 til bords: Nestor, æresmedlem *Dan Fink* '27, *Arne Stauning* '29, *Carsten Jepsen* '30, *Gunner Holm-Petersen* '31, *Jørgen Tholl* '33, *Johannes Dam*, *Elsa Verner Nielsen f. Eliasson* og *Poul Nielsen* '34, lektor *Jan Nielsen Rønne* '35, *Paul Rantzau* '37, *Finn Harlang* '45, *Niels Estrup* og *Ib Juul* '47, *Thorchild Kjærgaard* '63, *Bodil Wille Boisen* '66, *Margit* og *Per Salling* '73 og benjamin *Klaus Runge* '87, som jeg i referatet af februarfrokosten kaldte *Hans* ... om forladdelse!

Da Jan Nielsens foredrag jo greb dybt i soranerminderne, var det ikke mærkeligt,

at kommentarerne bagefter blev præget af hver enkelt personlige erfaringer som elev, der for norges vedkommende startede i 11-års alderen, mens andre først blev optaget i 1.g; nogle var alumner, andre skolesøgende med bopæl udenfor alumnerne på Hovedbygningen, Rektorgården og Vænget. Et fåtal boede hos deres forældre i deres »rigtige« hjem, hvilket af nogle blev betegnet som idealet, mens livet som alumne eller skolesøgende blev betegnet som »erstatning«. Synspunktet blev imødegået: et »rigtigt« hjem med far, mor og børn behøvede jo ikke at være et paradys – for et barn kunne det måske opleves som et helvede, hvor det at komme væk, for eksempel til Sorø, blev en befrielse! Og hvad med de hjem, der ikke var »rigtige«, men kun »halve«, og hvor der til og med kunne være tale om et enebarn? – indrømmet: Det var ikke altid lige let for en elleveårig at starte et nyt liv på Sorø Akademi, men hvem påstår, at det skulle være let? Selv ug-drengene med klatpapirhjerne og boldøje kunne føle sig ensomme nu og da, men så var der kammeraterne – og blandt dem ofte én enkelt – der hjalp én i den svære kunst at efterleve kravet »du skal! Man blev sin egen læremester – og så havde man jo sine kære lærere, som man (teoretisk) kunne gå til, men som man jo ofte distancerede sig fra: det var læreren, man så og oplevede på godt og ondt! *Mennesket* bag pædagog-facaden var oftest svær, ja umulig at få øje på eller komme i kontakt med for en dreng, det kom først senere ... hvis det da i det hele taget kom!

Menneskelig varme og psykologisk sans var for nogle lærere ukendte begreber, de små elever blev betragtet som »ufuldkomne voksne«, der blev rettet ind med tørre tæsk og kadaverdisciplin! Men heldigvis var der lysende undtagelser, som man mindes med stor taknemmelighed, og som fik afgørende betydning for ens senere udvikling. Og så gemmer vi det bedste til sidst: vi blev medlemmer af den soran-

ske »storfamilje«, hvor vi alle, unge såvel som gamle, kommer hinanden ved – det er blandt andet derfor, vi samles i Soransk Samfund og ... går til soranerfrokosterne for at møde kammerater i alle aldre og have fingeren på den soranske puls ...

Carsten Jepsen læste et prægtigt brev op fra »Krudtpeter«, det vil vi gemme til næste nummer.

Nachtspietet var – selyfølgelig – herligt!

Paul Rantzau (R 37)

Livet på Vænget

Tale ved soranerfrokosten den 7. april af lektor Jan Nielsen.

Jeg vil gerne have lov til at sige et par ord om nogle reaktioner, jeg har fået efter udsendelsen af bogen om livet på Vænget.

Der er to slags.

Den første slags hidrører fra mennesker, der er kommet til mig med deres dokumenter, dagbøger (med drengenes bemærkninger og tegninger), billedalbum og løse samlinger af billeder.

Jeg har været meget taknemmelig over at modtage disse ting, og jeg håber, de må finde plads i Soransk Samfunds arkiv i Sorø, hvor de efter min mening hører hjemme.

Den anden slags er udtalelser, jeg har modtaget fra mennesker, der har læst bogen om livet på Vænget, de fleste i breve, nogle få sagt til mig personligt.

Det er ikke udelukkende alumner, der er tale om; også andre har læst den, nogle med tilknytning til Sorø Akademi, andre uden.

Jeg vil ikke her gøre rede for alle disse udtalelser, men vil tage nogle få karakteristiske eksempler frem.

Først vil jeg nævne, at der er få, der forholder sig til den givne skildring. Til gengæld er disse enige om, at skildringen er virkelighedstro. Jeg vil give to eksempler. En udtrykker sin mening ved at sige, at skildringen er »et vellignende kontrafeje«.

En anden er mere højtidelig. Han taler om en nekrolog og siger, at »det er en meget smuk nekrolog, De har skrevet om et vigtigt led i Sorø Akademi historie«.

Langt de fleste taler om et liv på Vænget, de har kendt og også glemt eller i bedrefald: som har fortonet sig for dem, men som nu ved bogens hjælp igen bliver klart, så de kan se det tydeligt og lyslevende for sig.

Af dette Vængeliv, som hver især ser på sin særlige måde, fremhæver så hver enkelt sit specielle punkt.

En fremhæver således omstændeligt, at det han kommer til at tænke på, både er godt og ondt. Det er jo ganske forståeligt. Sådan er livet. En anden, en skolesøgende, dvæler udførligt ved forholdet mellem alumner og skolesøgende og udtaler sin mening i disse ord: »Dengang var der, sådan følte jeg i hvert fald, skolesøgende og alumner imellem en meget tættere kontakt end i dag. Vi udefra følte også at være en væsentlig del af skolens »hele liv«.

En tredje er (sammen med flere andre) talsmand for den opfattelse, at så godt som de dengang havde det som elever og alumner, så godt ville de aldrig ville få det senere.

Det forekommer mig at være et højst interessant synspunkt, især da jeg gennem alle mine år på alle alderstrin, blandt alumner og skolesøgende, piger såvel som drenge, har mødt ganske den samme indstilling. Som eksempel blandt mange (*pluribus unum*, hvis jeg må sige det med en gammel, men ikke helt død topos) vil jeg gerne anføre blot eet citat, der i al sin enkelthed taler sit klare, tydelige sprog: »Min gymnasietid har været den bedste tid i mit liv«. Sådan skrev en tidligere elev til mig for år tilbage.

En fjerde fremhæver som et første element i denne fælles lykkefølelse den udbredte tolerance. Det udtrykker han således: »Man blev ikke skoset for, hvad man foretog sig. Der var f.eks. en, der broderede. Men det tog ingen sig af«. – Man skal for ret at forstå denne bemærkning vide,

at der er tale om alumner, blandt hvilke der dengang kun fandtes drenge.

Et andet element i fællesskabets lykke er kammeratligheden. Det nævner en femte brevskriver med disse ord: »Jeg tænker på, at det egentlig er forrygende vidunderligt, at du engang har siddet bag katederet og prøvet at lære mig noget – mens jeg var døv, fordi jeg *ville* være døv, og nu sidder jeg og skriver til den samme person, og jeg *kunne* have stilet brevet til en kammerat. Altså tak for det«.

En sjette hæfter sig ved forholdet mellem elev og lærer og udtrykker sig således: »Tak for bogen, men mest for dens forudsætning, Vængelivet, som vi delte i rigt samarbejde«.

Han har altså oplevet alumnelivet som en vekselvirkning mellem elev og lærer.

En syvende siger: »det er nok et tab, at en sådan institution (nemlig som Vænget) ikke mere findes, for behovet er der stadig«.

Det er den erfarne, indsigtfulde skolemand, der her taler.

Den ottende og sidste, som jeg skal citere, står *mellem tiderne*.

Det er et berømt udtryk, som mange vil nikke genkendende til. Som de store digtere Gustaf Fröding og Selma Lagerlöf, der står mellem kavallerernes skønne verden og industrisamfundets saglighed, således står denne tidligere elev mellem den gamle skole og dens værdier og den nye, hvortil han knytter store forventninger. »Jeg kan godt forstå«, siger han, »det nye og længselen mod det. Men jeg må for mit eget vedkommende indrømme, at jeg var gået til bunds, hvis ikke skolen havde været, som den var«.

Her taler et menneske, der åbent vedgår sin gæld til den gamle skole, der har reddet ham, samtidig med at han føler sig draget og fortryllet af det nye.

Der findes et smukt eksempel på, hvordan mennesker kan nære en så stor taknemmelighed mod det samfund og de kår, de har levet under, at de beder deres efterkommere om ikke at se ned på dem, hvis de eventuelt skulle stå højere, men snare-

re at skabe lignende, gode kår for *deres* efterkommere igen.

Det er et dokument fundet 1856 i Gottha i Thüringen, da Sct. Margrethekirkens tårn dér skulle repareres. De mennesker, der står bag dokumentet, føler sig stående på en grænselinie mellem gammelt og nyt, og de udtrykker sig således:

»Vore dage var den lykkeligste periode i det 18. århundrede. Kejsere, konger og fyrster stiger menneskevenligt ned fra deres frygtede højde, foragter pragt og glans og bliver deres folks fædre, venner og fortrolige. Religionen sønderriver sin præstedragsdragt og træder frem i sin guddommelige. Oplysning går med kæmpeskridt. Tusinder af vore brødre og søstre, der før levede i helliget uvirksomhed, bliver skænkede til samfundet. Had skabt af dogmer og samvittighedstvang forsvinder. Menneskekærlighed og tankefrihed får magt. Kunst og videnskab blomstrer, og vore blikke trænger dybt ind i naturens værksted. Håndværkere nærmer sig kunstnere i fuldkommenhed, nyttige færdigheder blomstrer op i alle lag.

Her har I en nøjagtig skildring af vor tid.

Se ikke stolt ned på os, hvis I skulle stå højere eller se længere end vi. Men erkend snarere af dette billede, hvor høj grad vi med mod og kraft hævdede og støttede jeres ståsted.

Gør det samme for dem, der kommer efter jer, og vær lykkelige!«.

De sidste ord i dette dokument, hvormed efterkommerne direkte adresseres, vil jeg hermed gerne gøre til mine.

Tak for opmærksomheden!

Soranere i Jylland!

Så er der lejlighed til at gense og træffe nye soranske kammerater. Jysk afdeling arrangerer *batøk-træf Kristi Himmelfartsdag, torsdag den 12. maj*.

Så har du lyst at være med, såvel aktiv som passiv, så reservér allerede nu dagen. Udover batøken skal vi selvfølgelig hygge os og udveksle gamle minder.

Den gæstfrie Leo Erbs, Justegyde 4, 1.,

Følle v. Rønde, bliver atter vor redning med hensyn til de fysiske rammer for arrangementet. I disse Djurslands naturskønne omgivelser mødes vi kl. 12.00, og jyske soranere medbringer familie og madkurv, mens jysk afdeling sørger for drikevarer til store og små.

Tilmelding er nødvendig og kan ske telefonisk til Peter Erbs, 05 51 86 22 eller Hans Andersen 06 25 62 90, som også tager imod skriftlige tilmeldinger: Dr. Holstsvej 1, 8230 Åbyhøj.

Breve fra prof. Johan Christian Molbech (1744-1824)

I sin ungdom udvalgte og afskrev *Torben Glahn* (S 23) for over 50 år siden en række breve fra Sorø, skrevet i årene 1802-24 af den gamle soranske professor I. C. Molbech til sønnen, den senere kendte professor i København Christian Molbech. Glahn sendte dengang manuskriptet til Sorø amts årbøger, der dog fandt, at alene dets omfang ville sprænge årbøgernes ramme, men i stedet foreslog man en henvendelse til Soransk Samfund, hvad Glahn dog dengang opgav.

For et par måneder siden sendte Glahn manuskriptet til mig og bad mig ligeud sige, om jeg fandt det interessant nok til en udgivelse, idet han dog tilføjede, at han indså, det nok kunne interessere en snæver kreds af soranere.

Da jeg var i tvivl, rådførte jeg mig med *Dan Fink* (S 27), og efter længere overvejelser kom vi til den konklusion, som Glahn også selv var inde på, at brevene blot ville kunne påregne en meget lille læserskare, og sammen med Glahn blev vi enige om at opgive tanken om udgivelse.

Men Dan Fink og jeg mente dog, at der i soranske kredse givetvis vil findes enkelte stærkt interesserede læsere, og vi vil gerne overgive en fotokopi af Glahns afskrift med en kort indledning, indsat i to ringbind (A5 format) til Sorø Akademis Bibliotek, hvor interesserede vil kunne stifte bekendtskab med brevene. Herved

vil værdien af Glahns ungdomsarbejde forhåbentlig i nogen grad kunne nyttiggøres.

AKR.

Soranske dødsfald

CARL ULRIK MORGILS (S 40)

5. november 1921 – 1. marts 1988

STEEN HASSELBALCH (S 27)

20. september 1909 – 4. marts 1988

HENNING SKOVGAARD (S 64)

20. januar 1944 – 9. marts 1988

EDWARD SUHR (S 14)

20. januar 1896 – 19. marts 1988

TORBEN MØRCH (R 26)

16. september 1909 – 18. marts 1988

JOHAN G. MADELUNG (S 34)

8. juli 1916 – 19. april 1988

Runde fødselsdage i maj 1988

1. Ing. Jørgen Sahlertz (f. 28, S 48), Åkrogs Strandvej 10, 8240 Risskov.
2. Civ.ing. Kaj Kristensen (f. 38, S 56), Rudegårds Allé 35, 2840 Holte.
2. Afd.chef Kurt Petersen (f. 28, S 46), Skovgårdsvej 22, 2920 Charlottenlund.
3. Soransk Samfunds kasserer, dir. Finn Harlang (f. 28, R 45), Edvard Glæsels Vej 3, 2000 Frederiksberg.
4. Lærer Poul Erik Knuthsen (f. 38, S 57), Solbjergvej 8, 4270 Høng.
5. Kt.chef Carl Binzer (f. 03, R 20), Bergmannsvænget 15, Thurø pr. 5700 Svendborg.
6. Cand. agro. Theodor Knuhtsen (f. 08, R 24), Amicisvej 8, 1852 Frederiksberg C.
7. Dir. Gert Frederik Wied (f. 18, S 36), Søager 37, 2820 Gentofte.
10. Komm.bogh. Frede Hemmingsen (f. 18, R 34), Lærkevej 12, 4450 Jyderup.
10. Journalist Jørgen Vald Petersen (f. 18, R 34), Via Bagnoli, Crico, Taormina, Italien.

11. Pedro Jørgensen (f. 18, R 35), Rua Carnerino, Rio de Janeiro, Brasilien.
11. Prok. Johannes Simonsen (f. 18, S 38), Justgøta 5, Fr.-100 Tórshavn.
12. Ejd.mægler Jørgen Arnsbjerg (f. 28, S 46), Kajerødvej 76, 3400 Birkerød.
13. Soransk Samfunds formand, borgmester Ib Juul (f. 28, S 47), Alfevej 1, 2730 Herlev.
14. Fotograf Jørgen Lützen (f. 38, R 56), postbox 1256, Fr.-110 Tórshavn.
14. Driftsing. Jan Middelboe (f. 18, S 36), St. Jacobs Gade 11, 4. th., 2100 Ø.
15. O.lærer Niels Ulrik Emborg (f. 28, R 44), Gammelgade 23, Gedesby pr. 4874 Gedser.
15. Repr. Verner Jensen (f. 13, M 28), Skjalm Hvidesvej 7, 4180 Sorø.
15. Ing. Erik Lauritzen (f. 28, S 46), Benediktevej 13, 6000 Kolding.
15. Lærer Eva Nielsen (f. 38, S 57), Parnasvej 36, 4180 Sorø.
15. Pol.ass. Hans Peter Nielsen (f. 18, '33), Ydergrænsen 20, 2700 Brønshøj.
15. Civ.ing. Alan Nyegaard (f. 38, S 56), Cort Adellers Gade 1, 1053 København K.
17. Dommer Preben Schierbeck (f. 08, S 26), Åvangen 2, 9575 Terndrup.
19. Dir. Erik Tyndeskov Pedersen (f. 13, S 32), Grønningen 9, 1270 København K.
20. Skovfoged Finn Christoffersen (f. 18, R 34), Mårup Hovedgade 10, 8795 Nordby Samsø.
22. Jens Fr. Lotz (f. 28, S 47), Overgaden Neden Vandet 51A, 1414 København K.
25. Arkitekt Jørgen Damgaard Sørensen (f. 38, R 55), Lammestrupvej 49, 4140 Borup.
27. Afd.leder Mogens Bonfils (f. 38, S 57), Palsgårdsvej 6, 7362 Hampen.
27. Læge Peder M. Sørensen (f. 18, S 36), Bådstedhedevej 30, 9480 Løkken.
28. Aktuar Else Damgaard Nielsen (f. 08, S 25), Moltkesvej 61, 2000 Frederiksberg.
28. Komp.chef Chr. Fr. Henckel (f. 18, '31), Ndr. Fasanvej 98, 2000 Frederiksberg.
28. Dir. Hans Mortensen (f. 13, S 31), Møllegårdsvej 43A, 4295 Stenlille.
28. Civ.ing. Vilhelm H. Varming (f. 18, S 36), Godthåbsvænget 15, 3. tv., 2000 Frederiksberg.
30. Urmager Hans Chr. Bjødstrup-Jensen (f. 13, '29), Trongårdsvej 23 A, 2800 Lyngby.

MEDLEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 90,- i 1988. For medlemmer fra og med årgang 1981 samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr. 55,-. Medlemmer, som aftjener deres værnepligt, er kontingentfri et år, når meddelelse herom gives til:

Soransk Samfunds kasserer:

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30
1302 København K.
Telefon 01 13 86 66
Postgiro 4 00 17 10

Kontingent m.v.

SOR-data
Soransk Samfund
Dr. Tværgade 30
1302 København K.
Kontingent:
giro 3 27 13 07

OBS – Årgang 87 er kontingentfri.

Adresseændring skal i Skandinavien ske til det lokale postkontor (udenfor Skandinavien direkte til kassereren).

OBS – BETALING

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Finland, Sverige og i Island fremsendes fortrykte girokort. Udlandssoranere bedes **indbetale kontingent i check, trukket på en dansk bank**, da Samfundet ellers må betale **30,00 kr.** for at veksle en udenlandsk check. Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde u/ yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
03 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Direktør Finn Harlang
Dronningens Tværgade 30, 1302 Kbh. K.
01 13 86 66

Sorø Bogtrykkeri APS
Alleen 9, 4180 Sorø
03 63 05 75

2079

1371

00

J RØDGAARD HANSEN

KYSTVEJEN 34

4400 KALUNDBORG

Adresseændringer og re-
klamationer rettes i Skan-
dinavien til det lokale
postkontor.

Indhønt tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ

4300 HOLBÆK
Hovedvej 4
(03) *43 41 22

4400 KALUNDBORG
Slagelsevej 162
(03) *51 11 66

4500 NYKØBING Sj.
Autogården
(03)* 41 11 22

LYNGE & SØN A/S

INTERNATIONALT ANTIKVARIAT

SILKEGADE 11 - DK
1103 KØBENHAVN K.
TELEFON (01) 15 53 35

Sorø Akademis
Skovdistrikt

Telf. (03) 63 01 25

gælder det **SPHAGNUM** så tal med

Pindstrup Mosebrug A/s

Pindstrup
8580 Ryomgård
Telefon (06) 39 61 00

SAAB DACIA

Salg - Service

Aut. -forhandler
NIELS THIELE

Automobiler
STENLØSE

Tlf. (02) 17 00 72